

Van egy emlékkép, ami a mai napig tisztán él a fejemben, és segít a nehéz helyzeteket túlélni.

Még csak tizenkettő vagyok benne, és a régi házunk tornácán zokogok összekuporodva. Szeretném, hogy a felhők is épp úgy sírjanak, mint én, az egész világ érezzen velem együtt, de senkit nem érdekel egy gyerek bánata. Süt a nap és még a madarak is kinevetnek.

Aztán megjelenik a nagyapám, és bár a teste kissé rozsdás már, de mellém ül, átkarolja a vállam. Emlékszem, ahogy megkérdezi:

– Tényleg ez az álmod? Versenyezni akarsz? – Én meg csak bólintok. Persze, tudom, hogy a szüleim döntése végleges, mégis reménykedem.

Ha egyszer megtapasztalod, milyen érzés a szabadság, nem akarsz elengedni. Pont ezt éreztem. Amikor először ültem gokartba, és végre magam irányítottam mindent, ehhez fogható szárnyalás soha nem járt még át. Majd mielőtt többre vágyhattam volna, anya és apa egyöntetűen eltiltott tőle.

– Ha ezt szeretnéd, nem bömbölhetsz úgy, mint egy óvoda. Erősnek kell lenned és nem veheted félvállról, érted, Dohyun?

Ismét csak bólintok, miközben megtörlöm az orromat a pulóverem ujjával.

– Segítek – borzolja össze a hajamat, kedves, meleg mosollyal az arcán. – Az ezer mérföldes út is egyetlen lépéssel kezdődik. De, ha megteszed ezt a lépést, nem fordulhatsz vissza egészen addig, amíg meg nem ragadod az álmodat, és a boldogságot el nem éred.

Persze gyerekként ebből csak annyit értek, hogy nagyapa kiáll mellettem, és számíthatok rá. Csak később fogom fel a szavainak a súlyát.

Megannyi mondatának az értelmét, amiket az évek alatt osztott meg velem, miközben egyre feljebb kapaszkodtam a ranglétrán, hogy aztán a Forma-1 egyik élcsapatában versenyezhessek. Neki köszönhetek mindent. És ezért nem hagynám soha, hogy bárki is elvegye tőlem mindazt, amiért vérrel és verejtéssel megküzdöttem.

Főleg neki nem fogom engedni.

Első fejezet

Dohyun

Miután elhagyjuk Párizs borongós utcáit, Léo bekapcsolja a kedvenc lejátszási listáját, amit már kívülről fújok én is, holott soha nem szerettem a K-pop dalokat. Még úgy sem, hogy Koreából származom, amit persze ő továbbra sem ért meg. Négy éve, hogy kínoz velük, és valószínűleg túlságosan megszerette ezeket a számokat ahhoz, hogy miattam csinálja, még ha eredetileg ezért is kezdte hallgatni őket.

Aznap ő cipeli a seggemet, én meg inkább a rou Raynouardon lévő lakásom csodás nappalijának kanapéján terpesztenék és virtuálisan Baku utcáit szelném az autómmal. A lassan felkelő napot egy jókora felhő takarja el, ez szintén csak azt mutatja, hogy jobb lett volna aznap fel sem ébredni. Egy hete ért véget a szezon, nekem pedig csak pihenni lett volna kedvem, mindenkitől elvonulva, csendben, otthon. Túl hosszú volt az a tíz hónap, amit a verseny felölelt, és amiben egy újabb világbajnoki címhez segitettem a csapattársamat.

Nico Dalton az egyik legjobb versenyző volt. Már gyerekként is felnéztem rá, így szinte remegtem a boldogságtól, amikor én is a Novatech pilótájává válhattam. Úgy gondoltam, sokat tanulhatok majd tőle, és nagypapa is mindig ezt erősítette bennem, egészen addig, amíg itt nem hagyott. Végül sok minden rám ragadt, de többségében csak egy másodpilóta voltam, akinek nem volt esélye feljebb lépni.

Egészen mostanáig. Négy világbajnoki cím után Nico végre úgy döntött, hogy a családja fontosabb, mint az, hogy minden hétvégén az életét kockáztassa. Én pedig örültem? Hát hogyne. Bár Léo szerint nem hiába írták azt a lapok, hogy szomorú vagyok a távozása miatt. Talán az arcom nem mindig mutatja azt, amit valójában érzek, de belül tényleg repestem az örömtől. Hiszen végre lehetőséget kaphatok arra, hogy én legyek az első. Az, aki dominál, akinek a csapat mindenben segít, és akit soha nem köteleznek arra, hogy adja át a helyét. A lelki szemeim előtt már látom a sok-sok dobogót és a vb címet.

Egészen addig, amíg meg nem nyitom az egyik sportmagazin oldalát.

Léo ráfordul a Novatech felé vezető, hosszú útra, miközben hamisan énekelni kezdi egy lánycsapat felcsendülő dalát. Az erdős, fákkal szegélyezett aszfaltos szakasz egyáltalán nem azt mutatja, hogy egy versenyautókkal foglalkozó bázis felé tartunk. Szinte csend öleli körbe az autót, ahogy a városokat magunk mögött hagyjuk, csak a lányok erőteljes hangja tölti be a teret. És a szívem dobogása, ami kezd mindent elnyomni a fülemben.

– Szóval ezért nem engedted vezetni – morgok magam elé koreaiul, ahogy újra meg újra átfutom a cikket. *A jég és a tűz újra találkozik.* És nekem erről senki nem szólt egy szót sem. – Féltél, hogy nem ide, hanem valami szakadékba vezetnék bele?

– Attól azért nem tartottam. Túlságosan szereted a versenyzést ahhoz, hogy egy ilyen hír miatt eldobd az életed, nemde? – válaszol az anyanyelvemen, miközben rám mosolyog, mintha minden rendben lenne. De nincsen. Az az irritáló, vigyorgó arc továbbra is engem bámul a képernyőről, én pedig csak el akarom őt kerülni. De nem tehetem. Az pedig, hogy lezárom a mobilomat nem old meg semmit.

– Miért nem mondtátok, hogy aláírt? Kyle jól tudja, hogy utáljuk egymást. Mégis hogyan...

– Pontosan ezért, Dohyun. Mindegyikünk tisztában volt vele, hogy ellenezné a dolgot, és nem értek rá észérveket felhozni neked azért, hogy támogasd a döntést. Ráadásul nem te vagy a vezérigazgató. Nincs beleszólásunk egy ilyen kaliberű változásba. – Hiába van Léonak igaza, mégis nehezemre esik jó pofát vágni hozzá. A gyomromban növekvő görcs minden kilométer megtételével egyre nagyobbá válik, mintha köveket nyeltem volna le. És talán még az is jobb lenne, mint ez a hír.

– Nem lesz ellene esélyem.

– Azt hiszem a pesszimizmusodon dolgoznunk kell – pillant rám, ahogy áthajtuk a Novatech felirattal ellátott, óriási kapun. – Tehetséges vagy, Dohyun. Ha nem így lenne, a nagyapád sem hitt volna benned.

Az említésére összeszorul a szívem. Az egyetlen ember, aki kezdettől fogva bízott bennem és támogatott, *harabeoji*¹ volt. Annyi pénzt, időt és energiát fektetett belém, amennyit még a saját szüleim sem voltak hajlandóak. Csak neki köszönhettem, hogy a Forma-1 egyik élcsapatában versenyezhetek, és csakis miatta folytatom bármi áron.

Léoért is nagyapának lehetek hálás, bár néha eléggé megkeseríti az életemet. De, hát mire való a teljesítményért felelős edző, ha nem arra, hogy beossa az étkezésemet, az edzéseimet, és még a mentális egészségem miatt is nyaggasson, na meg megmutassa a legújabb k-pop dalokat. Megoldanám én egyedül is mindezt – a zenét létszámítva –, de még én is belátom, hogy ketten erősebbek vagyunk. És a barátom. Az egyetlen, még ha ezt soha nem vallanám be neki.

Nem sokkal később a szemünk elé tárul a környezetével együtt lélegző Novatech bázis. Mathias Bochart, a vezérigazgató és egyben alapító elképzelése az volt, hogy a természettel együttműködve, a részeseként tervezzék meg az épületet. De micsoda képmutatás ez egy olyan vállalatnál, akik a környezetszennyezést aktívan támogató gépeket gyártanak. Persze a domboldalra épített, erdőt visszatükröző üveglablakkal ellátott, sötétkék épület igazán imponáló a legtöbb embernek. Mintha egy értékeket képviselő, elegáns galéria lenne, távol a városoktól.

Bár végül is értékeket képviselt. Csak nem éppen olyat, amit kívülről mutatott.

Amint az elegáns épület mellett leparkolunk, Léo felém fordul, és méregetni kezd. Mint, aki a vesémbé lát. Biztos vagyok benne, hogy tudja, mire gondolok. Mert bizony eszem ágában nincs kiszállni a sötét Alpine-ből, amivel idáig elhozott.

– Olyan vagy, mint egy duzzogó gyerek. – Benyomja a biztonságiövem csatját, ami így engedni kezd, majd áthajol előttem, és kinyitja az ajtót, hogy amikor egy nagyot taszít rajtam, kivágódjak rajta. – És én soha nem akartam gyereket, úgyhogy szedd össze magad!

– *Shibal*² – húzom össze a szememet, miközben a saras földről bámulok rá, és nézem végig, ahogy körbe sétálja a kocsit.

– Mehetünk? – nyújtja felém a karját, amit ellökök.

– Fel tudok kelni egyedül is.

Felpattanok, leporolom a nadrágomat, és miközben reménykedem, hogy a föld nem hagy foltot rajta, követem őt. Léo már a bejáratnál jár, amit csak a kártyaleolvasó jelez, és amint utolérem, odaérinti a beléptetőjét, hogy beljebb sétáljunk. A francia elegancia és a koreai letisztultság ötvözete tökéletesen tükröződik minden egyes milliméteren. Hiába a sötétkék falak, mégis világos van az ablakokon beszűrődő szűrt fény és a ledvilágítás miatt, amit megfelelő távolságokra helyeztek el a mennyezeten. Ahogy belépünk egy hosszú pult fogad minket, amiről süt, hogy a legdrágább fából készítették. A mögötte ácsorgó lány mosolyogva, franciául köszönt minket, majd kezével a lépcső felé mutat, mintha nem tudnánk, hogy már várnak ránk.

A lábam helyén mintha mázsás súly lenne, alig akar mozdulni. Mély levegőt veszek, és feltornászom magam a fém lépcsőn, majd végig a széles, fényben úszó folyosón, aminek végén a csapatfőnök irodáját helyezték el. Élise, Kyle titkárnője szokás szerint ott ül és gépel valamit, miközben a válla és füle között egyensúlyozott telefonba beszél. Kontya makulátlanul csücsül a feje tetején, a rajta lévő kosztümöt talán vették le a gyártósorról, arcán pedig olyan magabiztosság van, amit kevés nőn látni. Tipikusan az a francia hölgy, akivel nem mernék ujjat húzni.

– Késtek! – bök a fejével a mellette lévő ajtó felé, mire Léo ropogtatni kezdi az ujjait. Összefut a szemöldököm. *Szóval ő is ideges. Csodálatos.*

¹ nagyapa koreaiul

² bazdmeg koreaiul

Már nem lehet visszafordulni, így erőt veszek magamon, és benyitok az irodába, ahol rögtön szembe találok magamat vele, amint a sötétkék fotelek egyikén terpeszkedik. Gesztenyebarna haját egy Louis Vutton napszemüveggel tolta hátra, a galléros, világoskék pólójában pedig tökéletesen fest, és az a mosoly. Bár letörölhetném az arcáról a jobb öklömmel.

– Végre megérkeztetek – csapja össze tenyerét vidáman Kyle, ahogy észrevesz minket. Az ő sugárzó öröme azonban nem egyezik az én érzéseimmel. A gyomrom kavarg a tudattól, hogy egy légtérben kell lennem azzal, akit évek óta gyűlölök. – Foglaljatok helyet. Van mit megbeszelnünk.

Léo beljebb terel, mivel úgy tűnik a lábam itt adta végképp meg magát. Legalább a végtagjaim tisztában voltak azzal, hogy az ajtóban állva sokkal jobb, mint leülni vele szemben. Csak akkor veszem észre a mellette lévő másik srácot, amikor egy gyors meghajlás után lehuppanok a puha fotelbe. Talán velünk egy idős lehet, de ezt egy ázsiaiánál nehéz megmondani. Nem sportoló és nem is edző. Ez egyértelművé válik a vékony alkatából, nyakából és a szemüvegből, ami a pisze orrán ül. Míg a jobb oldalán terpeszkedő idióta továbbra is vigyorog, addig ő úgy ül ott, mint aki szíve szerint ott sem lenne. *Hát ezt teljes mértékben átérzem, kedves bárki is legyél.*

Kyle előlép a tömörfa íróasztala mögül, majd helyet foglal a hosszú, ovális dohányzóasztalnál, amit mi kétoldalról már körbeültünk. Az egész irodáját átjárja az a fajta magabiztosság, ami egy csapatfőnökből is árad, mintha az épület, a Novatech vállalat, vagy a világ maga, érte született volna meg. Nem ismer ellentmondást, amit ő eldönt, az általában úgy is van. Ezért lett a leggyorsabban sikert elérő Forma-1-es csapat a Novatech GP, ezért tart Mathias Bochart és Kyle Lee itt, és ezért nem fogja elfogadni egyikük sem azt, ha nem nyelem le ezt az átigazolást.

Négy éve, az alapítást követő első évben kerültem a csapathoz. Együtt haladtam velük, segítettem, amiben tudtam, mivel én is mindig kaptam vissza valamennyit. Már a lehetőségért, hogy rögtön egy ekkora csapatnál vezethetek, hálás lehettem. De, mint ahogy minden egyes pilóta, én is többre vágytam. És többre is vágyom. Csakhogy nehéz úgy felvenni a versenyt, hogy az ül veled szemben, akiért a csapatfőnököd szerelmesen rajong. Tisztában voltam vele mindig is, mégsem gondoltam, hogy ezt meg fogja lépni valaha. Hogy leigazolja...

– Chaiya Nirianwat mától a mi pilótánk – kezd bele angolra váltva egy hosszabb csend után, mire beleharapok a szám belsejébe, hogy eltereljem a figyelmemet a gyomromról, ami legszívesebben kiadná azt a minimális reggelit, amit bekaptam indulás előtt. – Mint tudjátok, régóta figyelem őt, de eddig nem igazán volt lehetőség a közös munkára. Most azonban sikeresen együtt álltak a csillagok, így egy hosszútávú szerződést írtunk alá vele. Bár ti már biztosan ismeritek egymást, nemde, Dohyun? – néz rám hirtelen Kyle nagy, sötétzöld szemével, mire nagyot ugrik a szívem. Csak egy bólintásra telik tőlem. Chaiyát úgy látszik nem viseli annyira meg ez a döntés, mint engem, mivel rögtön megszólal, ahogy lehetőséget kap.

– Már évek óta versenyzünk egymás ellen, remélem képesek leszünk együtt dolgozni. – *Na persze. Engem nem vezetsz meg ezzel a playboy mosollyal, amivel nők ezreit az ágyadba tudsz csábítani.*

Léo az oldalamba könyököl, ahogy felhorkantok az előző mondat miatt, bár nem állt szándékomban így reagálni. Gyorsan rendezem az arcomat, és megpróbálok kedvesebben nézni, de nehezen megy. *Nem én leszek a manipuláció mestere.*

– Persze. Biztosan – nyögöm ki, de már nem is foglalkoznak velem. Fontosabb, hogy Chaiya sajtósát is bemutatassák, akit Tepnek hívnak, és akit a másik csapattól hozott magával. Nem új dolog, mégis kicsit meglep, de biztosan megvan a maga oka. Talán rokonok, vagy barátok, vagy bármi másról is szó lehet. *De miért is érdekel ez engem ennyire?*

Hiába leszünk egy csapatban, nem akarok többet tudni róla, többet beszélni vele, többet találkozni és többet érintkezni, mint amennyit muszáj. Elhatározom, hogy felveszem a kesztyűt,

és le fogom győzni őt, bármibe is kerül. Pesszimizmus mehet a kukába. Legalább Léo is örülni fog, hogy nem adom fel rögtön a szezon előtt.

Az asztal közepén lévő sárga művirágot figyelem, csak hogy ne kelljen Chaiya arcát bámulnom, de még így is érzem ahogy a szemét rajtam tartja. Ennyire azért nem vagyok érdekes ember, főleg, hogy kezdettől fogva ismerjük egymást. Mintha egy zavaróan bőrömbe vájódó fonál kötne össze minket, amitől képtelen vagyok szabadulni. De eddig legalább nem voltunk egy csapatban. Soha.

Képtelen vagyok elhinni, hogy nem szóltak nekem. Csak azon jár az agyam, hogy ez a majom jó pár napja, az utolsó futamon még büszkén pózolt a dobogó második fokán a Vortex színeiben, most pedig itt ül velem szemben. Magabiztosan, mint aki már azzal nyert, hogy leigazolt a csapathoz. De miért most? Jól tudom, hogy Kyle hányszor próbálta átcsábítani, vagy legalábbis eszébe jutott. Még úgy is, hogy megvolt a felállás, valószínűleg gondolkodás nélkül kitétek volna, ha Chaiya Nirianwat úgy dönt, rábólint a szerződésre. Mégsem tette. Pedig megkaphat bármit. Hiszen ő az aranyat érő pilóta húszunk közül. Nincs nála jobb. Az F1 következő legendája, aki még egy gyengébb autóval is képes a VB cím közelébe kerülni. Maga a tökéletesség. *Meg a seggem.*

Pénzzel és támogatással bármit el lehet érni. Neki nem kellett végigszenvednie mindazt, amit nekem. Nem kellett szembeszállnia a családjával, hogy versenyezhesen. Nem kellett szponzoroknak jópofiznia már tizenöt évesen, hogy legyen pénze a karrierjére. Nem kellett lenyelnie mindent és olyan csapatokhoz igazolni az alsóbb kategóriákban, akiknek alig van esélye. Mások levetett göncét viselni, eltűrni a furcsa tekinteteket, kitartani akkor is, amikor más már veszni hagyná az egészséget. Lehet, hogy isteni csoda az, hogy a Novatech versenyzője vagyok, de igenis megérdemlem.

– Neked is megfelel, Dohyun? – ránt vissza Kyle hangja a szobába, mire megrázom a fejemet, és észreveszem, hogy a szemem egyre jobban összeszűkült, ahogy hajtottam bele magam a gondolataimba.

– Bocsánat, elismételnéd? – nyelek nagyot. Ez a helyzet teljesen elveszi az eszemet.

– A PR csapat úgy gondolja, nem vagyunk elég aktívak a social media felületeken, ezért erre is több figyelmet fogunk szentelni. Ez azt jelenti, hogy sokkal több videót fognak legyártani veletek, amiknek már a december folyamán nekiállnak. Ha mindkettőtök rábólint, persze nem sok választásotok van. A rajongók imádják az ilyen tartalmakat, és többet akarnak belőletek látni. Főleg, hogy Chaiya még új közöttünk. Talán a tűz és a jég jó kis páros lesz – vigyorog, miközben hol rám, hol a velem szembenülőre kapja a tekintetét. Érzem, ahogy egy aprót rezdül a szám, de még időben észbe kapok, hogy ne fintorogjak.

– Persze. Úgy sincs más választásom. Tűz és jég, mi?

– Érdekesnek ígérkezik – húzza fel Chaiya a bal szemöldökét halványan, miközben pimasz mosoly rajzolódik ki az arcán, amitől a forróság ellepi a mellkasomat. Na nem a vágyaim netovábbja okozza, hanem az a méreg, ami a véráramomba került abban a másodpercben, hogy beléptünk az irodába. – Alig várom, hogy kiderüljön, a lángok, vagy a fagy az erősebb.

– Erre én is kíváncsi leszek.

Második fejezet

Dohyun

Egészen hajnali kettőig a telefonomat bámulom. Már nem csak a sport magazinok, de a bulvárlapok is tele vannak a hírrel. A nagy Chaiya átigazolt a Novatech-hez, meg van mentve a csapat. Vajon Kim Dohyun miként fogja kezelni a helyzetet? Riválisok lesznek, vagy egy csapatként dolgoznak majd? De a legabszurdabb cikk, ami szembe jött velem: Chaiya Nirianwat képes lesz kihozni a jéghercegből a teljesítményt? Mintha a Novatech-nek leáldozott volna azzal, hogy Nico visszavonult és én maradtam. Pedig, ha egy kicsit is odafigyelt volna rám bárki, észrevehette volna, hogy mennyit köszönhetek nekem. Nem csak Nico, de az egész csapat.

Mégis ami a legjobban bosszant, az az, hogy tudom, mennyi régi cikk és interjú fog előkerülni ennek az idiótának hála. Nem voltam soha szószátyár, és próbáltam elkerülni a feltűnést, de a média mocskos. És ott rúg beléd, ahol csak tud.

Mivel képtelen vagyok aludni, otthagynom a puha ágyat és átsétálok a tágas nappaliba, hogy a futópadon vezessem le a felgyülemlett dühömet. Még csak fél nap telt el, de ettől az érzéstől képtelen vagyok megszabadulni, az pedig egyáltalán nem segít, hogy mindenhol Chaiya képét látom. Ráadásul a pihenőidőm is lerövidül miatta, hiszen neki haza kell utaznia karácsonyra, ezért minden betervezett közösségi médiás videót jóval előbb kell felvennünk. Mintha a thaiok annyira ünnepeznék Jézus születését. Nem mintha én tenném.

Évek óta nem mentem haza, és ahogy a huszadik percet is megkezdem a futásban, eszembe jut a családom. Hívjuk annak őket. Nem választhattam meg, kik legyenek a szüleim, vagy a bátyám, így ez jutott. Olyan személyek, akiknek csak akkor lehetek fontos, ha orvos vagy ügyvéd vagyok, na meg jól keresek. Ez utóbbi még ha meg is van, soha nem ismernék el, hogy megdolgoztam a pénzért. De már belefáradtam, hogy bizonygassam. Inkább elkerülöm őket nagyapa halála óta. Az egyetlen összekötő kapocs volt a családommal. Igazából ő volt az, aki az egész világgal hidat képezett számomra, hogy képes legyek másokkal kommunikálni. Az életem tartóoszlopa volt, ami három éve egyik pillanatról a másikra leomlott. Itt hagyott engem, én pedig továbbra sem tudom, mit kezdjek nélküle. Csak a cél van előttem.

A célunk.

Egy óra futás után úgy érzem kiizzadtam magamból mindent, és kellőképpen elfáradtam ahhoz, hogy lefeküdjek aludni, de az igazat megvallva egyáltalán nem vagyok álmos. Így még hajnali négykor, egy kiadós zuhany után is a tévét bámulom.

A telefonom éktelen zengésére ébredek. A szemhéjam alig akar kinyílni, a nyakam pedig iszonyatosan fáj, de ez az ára annak, ha a kanapén nyom el az álom. *Szuper*. A fehér falon kattogó óra kilencet mutat, ami egy órával több, mint amit Léoval megbeszéltünk. Még a hülye is rögtön rájött volna, hogy ő keres, így komótos léptekkel vonulok a hálóba, hogy végül felvegyem a hívást.

– Már úton vagyok – szólok bele enyhén rekedt hangon, miközben előkutatok a szekrényből egy tiszta felsőt és magamra húzom azt.

– Ne hazudj. Meddig voltál fent? – Túlságosan jól ismer ahhoz, hogy át tudjam verni. Vagy nyomkövetőt rakott a telefonomba. – A PR csapat lemondta mára, de gyere be. Legalább vezessük le a feszültséget, ami felgyülemlett benned.

– Rendben – sóhajtok nagyot. – Öt perc és indulok.

– Legyen húsz és ne rohanj. Szeretem a munkámat, és jó lenne, ha nem kéne újat keresnem.
– El sem búcsúzik, csak leteszi, belőlem pedig feltör egy horkantás, majd egy halvány mosollyal az arcomon kezdem összekapni magamat.

Úgy döntök, majd a Novatech főhadiszállásán ejtem meg a reggeli kávémat, bár nem épp a legjobb ötlet enélkül elindulni, de nincs merszem tovább várni Léot. Nem mintha nagyon örülne annak, hogy koffeinnel töltöm meg reggelente a szervezetemet, de ennyi bűnös élvezet nekem is jár, ha már minden mást szabályoz. Persze nem olyan vasmarkú a srác, kivéve, ha fagyiról van szó. Valamiért a banánsplitet még álmomban sem engedi.

Elhaladok a szokásos épületek és táj mellett, és durván fél óra keserves vezetés után begördülök a számomra fenntartott parkolóhelyre a mélykék Bugatti Chironommal, pontosan egy vérvörös, ismeretlen Lamborghinival mellé. A gyomrom azonnal nagyot ugrik, majd görcsbe is szorul, ahogy kiszállok és végigmérem azt a rohadt drága, olasz autót. *Adja az ég, hogy ne Chaiya Nirianwaté legyen, kérlek.*

Egy mély levegővétel után magamhoz veszem a táskámat és elindulok a bejárat felé. Az óriási üvegablakok visszatükrözik azt a borzalmas látványt, amit nyújtok. Fakó bőr, fekete kócos haj, bedagadt sötétbarna szemek. Nem vagyok a helyzet magaslatán, pár óra alvás semmire nem volt elég, de a legnagyobb problémát mégsem ez okozza, hanem a belsőmet szorongató furcsa érzések. Utoljára az F3 időszakban járt át ez a kínzó gyűlölet, de ahogy az a bizonyos emlékkép eszembe jut, inkább megrázom a fejemet, elkapom a megfáradt arcú tükörképemről a szememet, és végre besétálok az épületbe.

Nem kell sokáig Léot keresnem, mivel az előtérben elhelyezett sötétkék, bőr fotelek egyikében ül, és erőteljesen a telefonját figyeli. Az egész lénye olyan, mintha most lépett volna le egy sportruházat reklámplakátjáról. Belőtt szőke haj, halványzöld pulóver, és hozzá passzoló sötétkék chino nadrág, meg az elengedhetetlen sportcipői egyike, ami valószínűleg megint egy limitált koreai modell most épp a reeboktól. *Vajon azokat a cikkeket olvassa, amiket én is az éjjel folyamán? Vagy ő ép elmével lett megáldva?*

– Hát itt vagy – virul ki az arca, ahogy meglát. Felkel, és rögtön megindul felém, majd a karját a nyakamba dobva lépdél velem tovább. – Láttad a híreket? Minden veletek van tele.

– Szerinted miért nem aludtam? – morgom, mintha tudnia kellene, mivel is töltöttem az éjszakát.

– Be fogom állítani a képernyőidődet, ha képtelen vagy letenni azt a rohadt mobilt este – üti meg enyhén a tarkómat a továbbra is vállamon pihenő kezével. – Nem bírtad volna ki reggelig, hogy megnézd őket? Futottál? Próbáltál meditálni utána?

– Igen és nem. Amúgy érdekelt, az egyik cikk pedig hozta maga után a másikat. Aztán már semmi nem segített. Csak felbosszant ez az egész helyzet – dobom le magamról Léot, miután végigsétálunk a sötétkékre festett, világosbarna lambériás folyosón, ami az étkezőhöz vezet.

– Akkor ideje lesz levezetni a dühödet, de előbb együnk – nyit be az üvegajtón, és azonnal a falnál álló pulthoz veszi az irányt.

Az emberek csak lézengenek, szinte egy asztalnál sem ülnek, nem mintha lenne időnk ücsörögni. A többség valószínűleg már elkezdte a munkáját a gyárban, vagy kivette az egész hónapot és üdül valahol, így nem kell sorban állnunk a kávéautomatánál. A személyzet reggelente kitesz magáért, hiszen minden megtalálható itt, ami szem szájnak ingere. És aminek a felére még csak rá sem nézhetek. Így marad a kávé és valami gyors opció a sor végéről.

Még úgy is érzem Léo szikrákat szóró szemét, hogy az automatát nézem, de ez nem állít meg abban, hogy benyomjam a megfelelő gombot. A gép hangos darálásba kezd, majd egy papírpohárba elkészíti az erőt adó cappuccinomat, míg a barátom egy croissant-t emel a kezében lévő tányérra, és a falapnak támaszkodva beleharap. Miközben kikerülöm őt, elhúzzom a számát és magamhoz veszek két protein szeletet, ami bőven megfelel reggelinek. Elindulok kifelé, meg sem várva, hogy Léo végezzen a kajájával. A fogammal kibontom az egyik szeletet, majd

beleharapok és egy kevés kávéval öblítem le, ami leégeti az egész nyelőcsővemet. *De bárcsak ez lenne az egyetlen problémám.*

– Te is hazamész jövőhéten? – kérdezi könnyedén, amint beér és ráfordulunk az edzőtermekhez vezető lépcsőre.

– Tedd fel újra a kérdést.

– Dohyun. Nem voltál otthon, mióta is? Három éve? Nem kellene...

– Nem kellene. Nem akarok. Van jobb dolgom is – torpanok meg egy pillanatra, mire Léo is így tesz. Hiába van fűtés, mégis kiráz a hideg. – És mielőtt meghívnál magatokhoz: Nem fogok elmenni. Hagyjuk a témát. – lépdelek tovább lefelé, majd egy szó nélkül fordulok el balra, a halványan megvilágított folyosóra, ami az úticélunkhoz vezet.

Léo inkább csendben marad, amit egyáltalán nem bánok. Felesleges róla beszélni, úgysem tud meggyőzni. Egy karácsonyt töltöttem náluk, és hiába volt az egész családja kedves velem, a hiányt nem tudja pótolni. Könnyebb elnyomni bármi mással, és elterelni a figyelmemet, mintsem vidáman dalolni a karácsonyfa tövében, holott nem érzem ugyanazt az őket átjáró boldogságot.

– Mivel csúsztál, megtoldjuk az edzést két órával – lép az ajtóhoz Léo és benyit, hogy elénk táruljon a profin felszerelt helyiség, de rögtön meg is torpan, így nem tudok beljebb menni. – Vagy inkább menjünk vissza és vegyünk egy nagy adag fagyit, aztán utána lesz mit ledolgozni, na?

– Nem túl őszinte a mosolyod. És soha nem engedted meg, hogy fagyit egyek – döntöm meg fejemet jobbra, a szemöldököm kérdően felszalad a homlokomon. Egy pillanatra sikerült kizárnom az agyamból a létezését, de a képe most rögtön visszakúszott elé. – Bent van, igaz? Övé az a vörös Lamborghini és most még az edzésembe is belerondít.

A testem minden porcikáját elárasza a méreg, a forróság jobban égeti a mellkasomat, mint a kávé a torkomat, miközben félretolom Léót és beljebb megyek. Az ajkamba harapok, hogy ne szökjön ki egy szó se a számon, ahogy meglátom őt. Chaiya Nirianwat éppen a futópádon szeli a kilométereket, fehér trikójának a háta már teljesen átázott, valószínűleg jó ideje hajtja magát. De persze ő egész nap bírná, hiszen ő a golden boy. A nagy tehetség, aki még egy Vortex Racing autóval is képes volt nyerni.

Mellette feltehetően az edzője, egy negyvenes férfi, büszkén figyeli őt, kezében tartja a törölközőjét, mintha csak egy szolgálta lenne számára, aki egy csettintésére ugrik. Bár ezt a gondolatot meg sem kérdőjelezem, több mint valószínű, hogy így is lenne.

Ahogy belülről ráharapok az ajkamra, a fém íz rögtön ellepi a számát. *Francba.* Igyekszem elszámolni tízig, mély levegőket venni, de már a látványától is rosszul vagyok. Elfordulok és inkább lepakolok a fal mellett elhelyezett kanapéra, a kiürült poharamat a mellette lévő kisasztalra helyezem. Léo elé tart egy tiszta zsebkendőt, amit rányomok a vérző pontra, majd megmarkolja a vállamat és masszírozni kezdi. A hirtelen jött idegesség kezd eltűnni, mintha kiűzné belőlem a magabiztos kezével.

Persze semmi sincs megoldva ezzel. Az, hogy Léo tudja, mivel képes visszafogni a dühömet, vagy kontrollálni a pánikot, amit Chaiya vált ki belőlem, csak annyit ér, mintha a szőnyeg alá seperném a gondjaimat. De előbb-utóbb muszáj előkotorni őket onnan és szembenézni velük. Különben örökre ott ragadnak valahol belül, és bármikor képesek lesznek megmérgezni a testemet, na meg az elmémet. Csakhogy az, hogy Chaiya ott van tőlem pár méterre, egyáltalán nem segít.

Nem vagyok elég bátor.

Nem vagyok elég erős.

Nem vagyok elég hozzá képest.

– Minden oké? – hajol be elé. Léo, mivel nem szólok egy szót sem. – Kérek két nagy levegőt. Szívd be, számolj négyig, majd ismét négy számolással fűjd ki. Gyerünk! – utasít, én pedig csinálom. Már betéve tudom a módszereit, de szeretem, ha elismétli őket. – Jó fiú.

– Nem vagyok gyerek – morgok, és lekapom a pulóveremet, ami alatt csak egy egyszerű edzőpóló van.

– Pedig néha úgy viselkedsz. Na, irány a futópad! – bök fejével a terem túlsó végén lévő géphez, így nem kell az újdonsült csapattársam közelében lennem. De mintha az ég összeesküdött volna ellenem, pont akkor lassít le, majd hagyja abba a munkát, amikor elindulok a kiválasztott futógéphez.

– Ide is jöhetsz. Nem harapok – törli meg a homlokát a törölközővel, miközben közelebb sétál hozzám, majd a nyakába rakja azt. Az izzadságcseppek végigszánkáznak izmos felkarján, mire újra összezsugorodik a gyomrom.

– Nem kell jópofiznod. Nincs itt a média, hogy előadd ezt a műsort – fordulok el, és tovább sétálok, de nem hagyja annyiban.

– Ennyire nehéz elhinni, hogy kedves vagyok? – Megtorpanok, és hallom, hogy ő is így tesz. A kezem ökölbe szorul, legszívesebben behúznék neki egyet.

– Nem kell jóban lennünk. Csapattársak vagyunk, nem barátok. És nem is szeretnék az lenni.

– Csakhogy én – mély hangja hirtelen túl közletről hallatszódik, érzem a leheletét a nyakamon –, nem azért jöttem, hogy idegenek legyünk egymásnak.

– Mi...van? – fordulnék meg, de mire megtenném mellém lép, kezét vállamra rakja és a fülemhez hajol.

– Azért vagyok itt, hogy minden az enyém legyen. – Elhúzódik és féloldalas, sejtelmes mosolyt villant rám, amitől a gyomrom újra összezsugorodik. – És a mindenbe te is beletartozol.

Megpaskolja az arcomat, és mint aki jól végezte dolgát, ott hagy. Köpni-nyelni nem tudok hirtelen. Soha nem voltam a legjobb a szócsatákban, de nem is kellett annak lennem, hiszen nem egy vitaklub elnöke vagyok, vagy egy szabad jogokért harcoló aktivista. Még, ha ki is álltam magamért, azt tisztelettel és körültekintéssel tettem. De Chaiya...mégis mit képzelsz?

– Mégis, mi a frász baja van ennek a rohadéknak? – A körmeim olyan erősen vájnak a tenyerembe, hogy kezd fájni, de képtelen vagyok lazítani. Két nap sem telt el, de már meg akarom ölni. Mindig is meg akartam, de amíg más csapatnál volt, legalább nem bosszantott ennyire. *És a lehetőség sem volt adott.*

– Fogd fel úgy, hogy egy jó tanulólecke. Mentális edzés, na? – tol a futópad felé Léo, szokásához híven a legpozitívabb módon akar hozzáállni a dolgokhoz. De neki fogalma sincs arról, hogy Chaiya milyen valójában. Vagy arról, hogy mit tett velem évekkal ezelőtt.

– Inkább itt szúrj szíven valamivel, vagy verj agyon egy súlyzóval. Megengedem.

– Nem akarnál inkább színész lenni? Ez a teátrális viselkedés sokkal jobban működne ott – forgatja meg a szemét, miközben beállítja a gépet. – Ürítsd ki az elméd, koncentrálj a feladatra! Csak te és a gép. Semmi más.

Bólintok, majd megindul alattam a szalag, a lábaim pedig már jól ismerik a feladatsort, így utasítanom sem kell őket, mozgásba kezdenek. Szabályozom a légzésemet, igyekszek kizárni minden külső, zavaró tényezőt. Az összes hangot, ami befolyásolja az elmém működését, hogy végül egy felszabadító húsz percet töltsék futással, ami alatt Chaiya szerencsére elhagyja a termet az edzőjével együtt.

Pár napig sikeresen elkerüljük egymást. A marketingcsapat külön-külön foglalkozik velünk, az edzőteremben és az étkezőben szintén nem futunk össze, így kezd visszatérni a szokásos nyugalom. Vagy nyugalomnak nevezett furcsa mentális állapotom. De ezzel elbírok. A saját szörnyeimmel nekem kell megküzdenem, és egész jó vagyok a harcban. Legalább velük szembe tudok nézni, ha már mással nem.

A social media felületekre szánt videók többsége egy óriási baromság, de nem mondhatok nemet, így csak ülök a szobában lévő egyetlen asztalnál, velem szemben egy kamerával és

csinálom, amit kérnek. Minél hamarabb végzünk, annál jobb, hogy aztán mehessek a dolgomra. Jelen esetben szimulátorozni, amire azóta vágyom, hogy felkeltem. Kyle a mai naptól adta meg az engedélyt, hogy újra beülhessek, mivel szerintem kell egy kis kikapcsolódás, távol az F1-től, ezért két hétig a közelébe sem mehettem a teremnek. *Szerintem meg hadd csináljam úgy, ahogy én szeretném.* Az otthoni gépem a közelében sincs annak, amit a bázis nyújt. Lusta napokon tökéletesen megfelel, de felkészüléshez alkalmatlan és talán ezért vagyok kicsit izgatottabb a kelleténél, amikor Celine, a PR csapat vezetője kiejti a száján az „ennyi, végeztünk” szavakat.

Léót meg sem várom, felugrok a helyemről, felkapom az ajtó mellé ledobott táskámat, és rohanok is ki, végig a folyosón. Abban a pillanatban elfelejtem, hogy két órán keresztül szenvedtem kihívásokat teljesítve, ahogy megállok a sötétített üvegajtó előtt. Csak a tükörképem néz vissza rám, ami kivételesen fel van dobódva, de amint megnyomom a falon lévő terminált, és elhúzódik az addig akadályt képző felület, a minimális mosoly is lehervad az arcomról.

Léo nagyokat szuszogva ér utol és torpan meg mellettem. Fejét hol rám, hol a szoba belseje felé kapja. Valószínűleg próbál rájönni arra, mi a probléma, de ha nem látja, akkor érdemes lenne elmennie szemészhez. Az én tekintetem képtelen mást nézni, csak őt.

A halvány fénybe burkolódzó terem nem túl nagy, és csak a két szimulátor kapott benne helyet, amik egymásnak háttal fordítva várják a pilótákat. Nicoval sokszor gyakoroltunk együtt, figyelte, miként oldom meg a helyzeteket és ha úgy adódott, ellátott tanácsokkal. Az ő jelenléte nem okozott problémát, megszoktam, hiszen amióta a Novatech-hez kerültem, szinte minden pillanatban együtt voltunk. Még úgy is, hogy jobb akartam nála lenni és szerettem volna, ha nem csak a segítőként tartanak számon, tiszteltem őt.

De ez nem volt elmondható a jobb oldali szimulátornál ülő emberről. Akaratlanul is ökölbe szorítom a kezemet a látványától. Annyira koncentrálok, hogy észre sem veszi az ajtó nyílását, vagy azt, hogy ott állunk Léoval és őt bámuljuk. Pontosabban csak én, mivel a mellettem szobrozó férfi leginkább engem figyel.

– Mikor akar végre elutazni? – morgok magam elé, majd erőt veszek magamon és beljebb lépek, a táskámat elhajítom a fal irányába és leülök a másik géphez.

– Ilyen állapotban nem ér semmit a gyakorlás, ugye tudod? – ér oda hozzám Léo, de nem foglalkozom vele. Vittem végig már versenyt ennél dühösebben is. – Helló, Chaiya.

– Oh, sziasztok. – A képernyő duruzsolása megszűnik, ahogy a csapattársam megállítja azt. Nem vagyok hajlandó visszaköszönni, inkább a saját beállításaimmal foglalkozom, de Chaiya hirtelen megjelenik mellettem. – Van kedved egymás ellen menni? Éppen Mon...

– Nincs – vágom rá, mielőtt befejezhetné, de nem tágít.

– Azt gondoltam, bátrabb vagy. De hát, ha nem... – Tudja jól mit csinál és én is tudom. Nagyon is jól. Tizenöt éves korom óta ismerem, ahogy a bevett technikáit is. Ennek ellenére mégis felhergel. Kezem egyre erősebben szorítja az előttem lévő kormányt, a levegő bennszorul a tüdőmben egy pillanatra, és féltő, hogy megfulladok, ha nem ül vissza minél hamarabb.

– Baku – nyögöm ki nagy nehezen, mire egy vigyor terül el az arcán és végre visszatér a saját gépéhez. *Majd én letörlöm a képedről ezt az önelégült mosolyt.*

Tíz percet elszórakozok az autó beállításával, majd betöltöm a kiválasztott pályát, és csatlakozom Chaiyához. Az időmérős kört gyorsan lefutjuk, megrándul a szám széle, amikor az én nevemet írja ki a képernyő az első helyre.

Még hogy Golden boy.

Léo szokásosan a telefonjába jegyzetel, miközben figyeli az eseményeket, de én csak a képernyőre tudok koncentrálni. Minden porcikámat eláraszza az adrenalin, hiába volt fárasztó az év és jólesett pihenni, mégis hiányzott. Az még jobban, hogy valójában a pályán legyek.

– Készen állsz, cicus? – zökkent ki Chaiya hangja, és egy pillanatra azt hiszem, csak képzelődtem.

– Ne hívj így! – feszül meg a gyomrom. Igyekszem visszarázódni, és csak a felvezetőkörre összpontosítani. Nem adhatom meg neki az örömet, hogy legyőzzön.

– Miért, mi lesz, ha mégis?

– Versenyek alatt is ennyit pofázol? – Felállunk a megadott sorrendben, és várjuk, hogy felvillanjanak a lámpák.

– Igen. Talán nem tetszik?

– Nem. Jó lenne, ha végre befognád! – figyelem, ahogy a piros foltok gyülekeznek egymás mellett.

– Másként kellene a szádat használnod, hogy ez megtörténjen, cicus.

A lábam lecsúszik a pedálról, ahogy Chaiya kiejti a szavait. Elrontom. A lámpák már rég kialudtak, mire sikerül úrrá lennem a helyzeten. Üldözőbe veszem és igyekszem kizárni a hangokat a fejemben, amik újra és újra elismétlik, amit a mögöttem ülő idióta mondott.

Nem akarok emlékezni. Nem akarok a közelében lenni. Nem akarom megosztani a helyemet és a csapatomat vele. Képtelen vagyok ezt csinálni.

Képtelen vagyok kordában tartani az érzelmeimet. A karomban lévő izmok annyira feszülnek, hogy zsibbadni kezdenek és fájdalmasan felkiáltanak, ahányszor elfordítom a kormányt, amit túl erősen szorítok. A fogaimmal akaratlanul a szám belsejét harapom, és elvesztem az irányítást. Az autó hátulja kitör és nincs esélyem megfogni. A falnak csapódok, a futómű és az orr darabokra törik, én pedig óriásit ütök a gépre. Mintha az tehetne róla.

Nem várom meg, hogy Chaiya végigérjen. Bármennyire is vágytam a verseny okozta izgatottságra, most csak el akarok tűnni onnan. Rá sem nézek Léora, miközben felkelek, majd megkeresem a táskámat és kifelé veszem az irányt.

Menekülés. Az a rohadt menekülés mindig.

Hiába a sok évnyi edzés, a mentális felkészülés, ha a Chaiya által belém szúrt tüske újra meg újra belemar a szívembe, és emlékeztet arra, hogy egy senki vagyok. Egy másodpilóta, akinek semmi esélye, hogy több legyen. Egy ember, aki senkinek sem elég jó.

Akire senkinek nincs szüksége.

A zsebemben lévő telefonom rezgése megszakítja a gondolataimat. Előveszem és elhúzom a zöld ikont, majd a fülemhez tartom, miközben szó nélkül elhagyom az épületet. A menedzserem köszönés nélkül vág a közepébe, és a felét nem is tudom felfogni, addig a pillanatig, amíg ki nem ejti azt a két nevet, akiket az ég az én kínzásomra küldött a földre.

– Dohyun, ott vagy? – hallom a kérdését, de képtelen vagyok megszólalni. – Hahó, minden oké?

– Pe...persze – nyelem le a torkomban keletkezett gombócot. – El...El tudnád ismételni az elejét, Minjae-ssi, kérlek.

Kinyitom a Bugattim ajtaját és a telefont továbbra is a fülemhez tartva, bevágódok a volán mögé.

– A Skyonix újabb termékeket dob a piacra és le akar szerződni Han Seojinnal, valamint Chaiya Nirianwattal. Jeleztem feléjük, hogy nem szívesen egyezünk ebbe bele, de úgy érzik, hogy nem teljesíted a szerződés rád eső részét, nem jelentél meg az utóbbi eseményeiken sem, és a profilodat is más kezeli. Szerintük nem vagy hiteles. Fogy a türelmük. – A menedzserem hangja nem hangzik idegesnek, mégis érzem, hogy nem túl boldog. Én sem. A legrégebbi és egyetlen koreai szponzorom, akiket még nagypapa győzött meg arról, hogy érdemes belém fektetni, most új pilóták után néz? Csak mert ...

– Minden reklámkampányt százszázalékosan megcsinálok, az eseményeken és rajongói találkozókra is megjelenek, ha nem Koreában vannak. Még a kibaszott telefonom is az övéké, holott egy kukába való hulladék! Mégis...mégis mit... – Nem kapok levegőt. Fejemet a kormányra hajtom és próbálok mély levegőket venni, de egyre inkább nehezemre esik. Mintha a tüdőm nem tartozna hozzám.

– Tudom, Dohyun. Próbálok beszélni velük, és kitalálunk valamit. Rendbe hozzuk, ne aggódj.

– Én nem...aggódom – nyögöm ki, majd leteszem, és a mobilomat a mellettem lévő ülésre dobom, ahonnan pattogva a padlóra esik, be az ülés alá.

Ordítani tudnék, de nem teszem. Körmeimet a tenyerembe vájom, annyira, hogy érzem, ahogy nyomot hagynak maguk után. Elszámolok négyig, míg beszívom a levegőt, majd ismét négyig, ahogy kifújom és ezt játszom még párszor, amíg a szívem és a tüdőm nem működik megfelelőképpen.

Nagyapa mindig azt mondta, hogy irigységgel nem lehet háborút nyerni. De mégis mit érzek, amikor mások mindent megkapnak, míg én csak folyamatosan veszítek?